

از ابراهیم آشتیانی تا اکبر افتخاری این پاییز تلخ

پاییز امسال که فقط ۱۰ روز تا پایان آن مانده است، از تلخ ترین پاییزهای کشورمان طی سالهای معاصر بود. زلزله در برخی استانهای غرب کشور و به ویژه کرمانشاه دل‌ها را به درد آورد و جان شمار قابل توجهی از هموطنان ما را گرفت و عده زیادی را نیز بی‌خانمان ساخت و از سوی دیگر حوادث دیگری هم مثل تصادفات جاده‌ای در سلب جان مسافران - البته کم دقت - اصلاح مساک نکرد و از این بابت هم تلفات قابل توجهی بر جای ماند. در عرصه ورزش و به ویژه فوتبال هم فصل تلخی را تجربه کردیم. ابتدا ابراهیم آشتیانی را از دست دادیم و اخیراً مراسم چهلم وی نیز برگزار شد و سپس اکبر افتخاری از جمع ما پرکشید تا به فاصله چند هفته دو بازیکنی را از دست بدهیم که در پست‌های تخصصی خود نامزد جدی عنوان برترین فوتبال‌بست تاریخ ایران بوده‌اند. آشتیانی در دفاع راست این وضعیت را داشت و اکبر افتخاری هم نخستین گزینه‌ای است که در صورت تلاش برای گزینش بهترین‌های پست گوش چپ به ذهن آدم می‌آید.

در زمانه‌های متفاوت

این تعریف و توضیح اضافی باید بیاید که از پست‌ها و عناوین فوق در سیستم‌های جدیدتر ورزش فوتبال و روش‌های جاری در ۳۰ سال اخیر خبری نبوده و امروزی‌ها از واژگانی چون پیستون چپ و بال چپ و پیستون راست و بال راست برای پوشش دادن دو سمت میدان استفاده می‌کنند و مشابه این وضعیت برای پست‌های وسط میدان هم به گونه‌ای صدق می‌کند.

مردان طراز اول

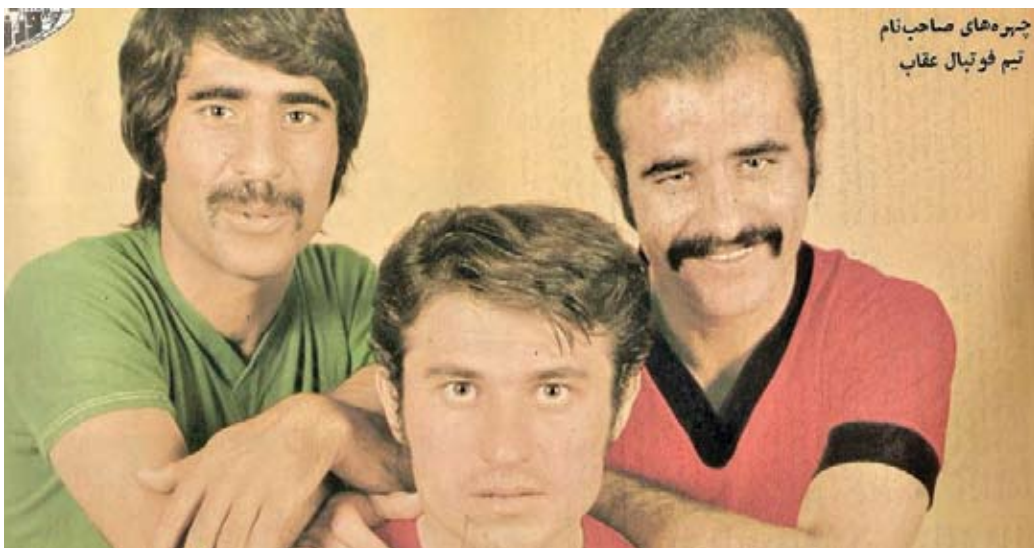
اگر ابراهیم آشتیانی در سمت راست میدان جولان میداد و در پست مدافع راست در حین انجام وظایفش به سمت جلو می‌رفت و در حملات نیز مشارکت می‌کرد، اکبر افتخاری هم در سمت چپ یک حمله‌ور طراز اول بود و البته با این تفاوت که وی صرفاً مهاجم بود و چون هنوز وظایف پیستون‌ها تعریف و اجرا نشده بود وی به امور دفاعی کاری نداشت و فقط در سمت چپ می‌خوابید و فرصت‌سازی و گلزنی می‌کرد.

جوهر گرانبها

افتخاری مهاجم تکنیکی و فوق‌العاده نیمه دوم دهه ۱۳۴۰ و نیمه اول دهه ۱۳۵۰ فوتبال ایران که در پی یک بیماری طولانی و عوارض سکتته مغزی در بیمارستانی در تهران در ۷۴ سالگی بدرود حیات گفت چنان در عرصه خود استاد بود که می‌توان گفت بارفتنش جوهر گرانبهای دیگری از فوتبال ایران رخت بر بسته است. افتخاری در هر زمانه‌ای که فوتبال باشگاه دیگری تعریف و در زمین اجرامی شد، لقب بهترین گوش چپ تاریخ فوتبال ایران را به خود اختصاص داد و اینک که پست‌ها در هم آمیخته‌اند و از مجموعه عناصر حاضر در سمت چپ فقط یک پیستون و بال چپ باقی مانده‌اند کسی را طبعاً برای هجوم به سمت عنوان افتخاری نیست ولی او در دوره خود رقبای گرانقدری مثل بیوک جدیکار و داریوش مصطفوی و همچنین اصغر شرفی را برای احراز لقب بهترین مرد در پست گوش چپ داشت.

عضو ارشد تیم فاتح جام ملت‌های ۱۳۶۸

افتخاری از اعضای اصلی و ارشد تیم ملی ایران در زمان قهرمانی این تیم در جام ملت‌های آسیای ۱۹۶۸ بود که در تهران برگزار شد و حرکات فنی او چهار حریف ایران در آن مسابقات را آزار داد و گلزنی‌های سرنواشت‌ساز او، بهزادی و کلانی را در راه قهرمانی میسر

چهره‌های صاحب‌نام
تیم فوتبال عقاب